Epiſtola Jo. gerſon ad fratrē bartholomeuʒ Carthuſieñ ſuꝑ tertia parte libri Ruyſbroich de oꝛnatu ſpiritualiū nuptiarū.

Venerabili patri ꝛ bone ſimplicitatis fri in xp̄i caritate dilectiſſimo fratri bartolomeo carthuſieñ Suus Jo. Cancellarius indignus eccl̄ie pariſieñ Nuptiarū agni ꝑticipem fieri Pridē librū quendā ꝑ te habitū cuiꝰ titulus ē de oꝛnatu ſpūaliū nuptiaꝝ in trāſcurſu legerā. nouiſſime illū attētiꝰ relegens operi multa ibidē tradi ſalubꝛia et alta documēta Naʒ p̄ma ꝑs inſtruit ad vitā actiuā Secūda ad vitā ſpūalem q̄ affectualꝭ dici p̄t inducit ſub variꝭs ꝛ pulcrꝭ ſilitudinū manuductionibꝰ et tropis q̄ꝝ intelligentiā ſoli expti plene ꝯcipient Sūt nēpe ex eis que in affectu plꝰ agunꞇ q̄ʒ in intellectu ꝛ q̄ ꝑcipiūtur āplius ſaporꝭ. cuiꝰ dā intimo guſtu q̄ʒ ratōcinatōe vꝭ diſcurſu Tertia ꝑs notificare nititur q̄ ſit excellentia vite ꝯtēplatiue. q̄ beatifice viſioni in aīa aꝓximat Tradūt quidā ſic accepi. ꝙ p̄fatū librū ydiota vnꝰ ſine lr̄is ꝯpoſuit Exinde nō ſine miraclō et inſpiratione dīna ip̄m fuiſſe ꝯfectū Patēter aſtruūt Exquo dn̄s eſſʒ om̄ia ꝯtenta in eo dē eſſe dīiſſima ſāctiſſimaqʒ Sed meū q̄le ſit ſuꝑ hac re iudiciū tibi nō eē celādū decreuiꞇ ne foꝛtaſſis incerta aut falſa ꝓ veritate certa aut dīna āplecti ꝯtingeret Scis q̄d iubet apl̄s! Doct/nis variꝭs ꝛ ꝑegrinis nolite abduci Sūt vt meū interim eſt iudiciū due ꝑtes p̄oꝛes ſatis vtiles in q̄/bus nihil dep̄hendi q̄d nō poſſit ſalua fide ꝛ moꝝ puritate ſaluari q̄ʒq̄ʒ modeſtū lectoꝛē i multꝭ. afflagitent. ꝛ talē qui nō ſit penitus expers eaꝝ q̄ ſcd̄a ꝑs loquiꞇ affe/ctionū Ceteꝝ ſtilus ip̄e libri non ſoꝛdidus eſt nec abiectus Certe tū̄ induci neq̄o credē libꝝ ip̄m fuiſſe cōflatū ꝑ os ydiote q̄ſi per miraculū Stilus eni ip̄e magis ſapit ꝛ redolet humanā eloquentiā q̄ʒ diuinā Nā et poetaꝝ v̄ba vt terentiꝭ et boeciꝭ et ph̄oꝝ ſn̄ie ꝛ oꝛōnis curſus oſn̄dūt palā illic ſtudioſaʒ induſtriā et diligētie laboꝛem diuturnū p̄ceſſiſſe Plane impar valde eſt ſtilus diuine ſcp̄ture ꝓph̄a/rum et euāgeliſtaꝝ ab hoc loquēdi genere Quāuis hic dicerʒ pertinax aſſertoꝛ oppoſiti. ꝙ deus ſcientiarum dn̄s eſt. hn̄s facultatem nūc hoc nūc illo mō ſcribēdi per oꝛa ſcribarum ſuoꝛū. fatemur ita poſſibile fieri Sic autē in ꝓpoſito ſatis ꝯtigiſſe nō elucet p̄ſertiʒ qꝛ teſtaꞇ auctoꝛ ſe ip̄m latinis v̄bis plurimū deſudaſſe Hoc vero curopoꝛtuiſſet ſi fuiſſet tm̄mō calamus ſcribe velociꞇ ſcribētis ſp̄m ſc̄m loq̄ꝛ qui tarda molimia neſcit et cuius velociꞇ currit ſermo Verum alia potioꝛ eſt rō que me nō ita ſentire ꝯpellit Siquidēʒ tertia

pars eiuſdẽ libri. pꝛius repudian/
da reſcindẽdaqꝫ eſt tanqꝫ vel male
explicata. vel plane abhoꝛrens et
diſcrepãs a doctrina ſana docto/
rũ qui de nr̃a btitudine locuti ſũt
Nec ſtat cũ determinatõne expꝛ̃ſſa
decretal' ponẽtis btitudinẽ nr̃am
ↄſiſtere in duob' actibus viſione ꝛ
fruitõne cũ lumie glie Etſi hoc ita
eſt in btitudine ↄſũmata ꝙ deus
nõ eſt viſio et claritas nr̃a eẽntia/
lis ſed tm̃ obiectalis. q̃nto magis
erit hoc alienũ in btitudinis q̃dã
aſſimilatione impfecta q̃m fas ha
bẽm' hic deguſtare in via Ponit
aũt tertia ps libri pfati ꝙ aĩa p/
fecte cõtemplans deũ nõ ſolũ vi/
det eũ per claritatẽ que eſt diuina
eſſentia ſed eſt ipſamet claritas di
uina Imaginat' enĩ ſicut ſcpta ſo
nant ꝙ aĩa tunc deſinit eſſe in illa
exñtia quã pus habuit in ꝓprio ge
nere et ↄuertit' ſeu transfoꝛmat' et
abſoꝛbet' in eſſe diuinũ et in illd eẽ
ydeale defluit qd habuit ab et̃no
in eẽntia dĩna. de q̃ eẽ dicit Jobs
in euãgelio Qd factum eſt in ipſo
vita erat Et hoc eſſe pſupponit au
ctoꝛ iſte cauſã nr̃e exñtie tpalis. et
eſſe vnũ cũ eo ſm eſſentialẽ exiſtẽ/
tiam Addit ꝙ pdit' aĩa cõtẽplan/
tis ineſſe tali dĩno abiſſali ita vt re
peribil' nõ ſit ab aliq̃ creatura Si/
militudo talis poſſꝫ adduci q̃ nõ
tñ ab ipſo ponit'. ſi gutta modica
vini in mare dilaberetur cõſtat ꝙ
mox abſoꝛpta ↄuerteret' in illud.
Hec poſitio deficit in ml'tis Quã/
qꝫ nõ facile inducebar aliquid fal
ſitatis ſuſpicari in illa tertia parte
qñ in aliis pꝛiꝰ tot vera altaqꝫ
cõſpexerã qñ etiã legebã obteſta
tiones auctoꝛis ne cito dãnaret' a
nõ intelligẽtib' ne peſſimarent' Et
qꝛ pfecto pꝛioꝛ debꝫ eſſe doctoꝛ
oĩs ad pie interptandũ dc̃a aliẽa
ſi fiẽi poſſit abſqꝫ fidei ꝛ ſimpliciũ
piculo qꝫ ad rigide ↄdẽnandũ At
uero diligens et repetita inſpectio
dictoꝝ illoꝝ magis ac magis in il
lis errozẽ aperuit Hec ãt ſũt pau
ca de dictis ſuis excerpta ad l'rã
Dit eni ſcdo ca. t'tie ptis In ipſa
q̃dẽ ſui vacuitate pfruitiuũ amo
rem ſpũs pdit ſemet ipm Deniqꝫ
claritatẽ nullo int'mediãte ſuſcipit
ac ſine int'miſſione ipa fit ea clari/
tas quã accepit Et tertio capit'lo
dependetqꝫ nr̃m eſſe creatũ ab eẽ
et̃no et ſm eẽntialẽ exñtiã vnũ cũ
illo eſt Sequit' vniuerſi qꝫ ſup ſue
creationẽ in vite ↄtẽplatiue altitu
dinẽ ſublimati vnũ ſũt cũ hac dei/
fica claritate imo ipa claritas ipſi
ſũt. vidẽt pinde ſentiũt ꝛ inueniũt
p hoc deificũ lumẽ ſe ſm eſſe vitã
qꝫ ſuã increatã. eãdẽqꝫ foꝛe ſim
plicẽ dĩnitatis abiſſũ Sequit' atꝫ
cũ eo quo vident et qd vident lu
mine idẽ fiũt Et pmo cap'lo dixe
rat Uniuerſi deuoti ſpũs vnũ cũ
deo pfũdo amoꝛis defluuio ſicut
defecti. nõ quomõlibꝫ quidẽ vnũ
ſed idipm qd eſt ipa in ſe eſſentia
dei eo mõ quẽ btifica btifica bea/
titudo Et q̃rto cap'lo expꝛ̃ſſius ait
Illuc ſpũs eſt ſup ſeipm tranſlat'
et deo vnificatus guſtans vidẽs
qꝫ in vnitate viuide abiſſus in qua

ſeſe ſm eſſe ſuum increatũ poſſidet
immenſas diuitias que ipſemet iu
xta euz modũ quo eas de⁹ guſtat
et videt Et his et ſilibus dictis in
tentionẽ auctoris fuiſſe qualez di/
ximus Neqꝫ eniz de ipa que latet
aliunde. qꝫ ex ſcptis ſuis ſumi põt
certitudo Qꝫ ſi deficit auctor in ex
plicando ſic palã aut errat aut de
ficit ſibi imputet qui nõ ſolũ lrãtl.
doctis qꝫ. ꝫ indoctis etiã ⁊ rudib⁹
talit̃ locut⁹ eſt. Sed neqꝫ ãmirari
vel indignari qſpiã debet. nec de
temerario iudicio arguere eos q̃
legẽtes eũ pſertim imbuti in ſacrl.
lr̃is intentionẽ ſuaz ex vbis colli/
gũt collectã examinãt. examinatã
ſe dicunt intelligere. et intellcãm ſi
erronea eſt repheñdẽ nõ omittũt.
Nõ eni maioris ſãctioris ve aucto
ritatis eſt auctor qꝫ ſanctiſſimi di/
uiniſſimiqꝫ theologi doctores nr̃i
q̃ tñ dicta ſua aliorꝫ examini libẽo
vt Augl. ait iudicanda reliquerũt
Deniqꝫ maťia tertie ptis nõ ẽ de
illis q̃ per defectũ ⁊ expientiã ſed
p intellcm ſcis inſpiratũ ꝯgnoſcũ
tur et ſcpta ſũt ſ ꝺoꝝ aũt notitia ⁊
dijudicatio pcipue apud exercita
tatos theologos in ſacris lr̃is q̃/
renda eſt. nõ apud deuotos ſoluz
Ampli⁹ nõ ignoro fuiſſe et eſſe q̃ſ/
dam ex theologis diſputãtes ſa/
tis curioſe ſi poſſꝫ de abſoluta po
tentia aĩa rõnalis ꝯgnoſcere ⁊ for
malit̃ beatificari per dinã eẽntiã
abſqꝫ medio alio. ita ꝙ deus eſſet
ipi aĩe ſua cognitio et fruitio non
tñ obiectalis ꝫ q̃ſi fozlis Hoc eſt

deus nõ ſolũ eſſet cognitio que co
gnoſceret̃ ab aĩa. ſed p quam aĩa
ipa ꝯgnoſceret̃. ⁊ pari mõ de frui
tione Quicq̃d vero ſit de poſſibili
null⁹ ita eſſe de facto pſumit aſſe/
rere Nã eccĩaſtica determinatio ad
oppoſitũ eſt Nullum vſqꝫ inuenio
theologũ. qui nõ dico poſuerit. ꝫ
qui nullã oĩno fecerit q̃ſtionẽ per
ꝙ talem modũ q̃lis explicat̃ ab h
auctore. aĩa poſſet deuz videre et
beatificari in eo. neqꝫ de fc̃o neqꝫ
de poſſibili tanq̃ꝫ videlicꝫ aĩa deſi
neret exiſtere in eſſe ꝓprio et tranſ
formaret̃ in illud eſſe dinũ ydeale
q̃le habuit in deo ab eterno Quĩ
vt interim diſputationẽ de ydea/
ruz pl̃alitate in deo omittã que a
multis ignorãter ponit̃ ſi corpus
xpi vel aliud corpus beatificatum
hoc mõ poteret aĩam ſuã in ſua cõ/
tẽplatione et beatificatione ꝓ illa
hr̃et eſſentiã diuinã ipm formalit̃
viuificantẽ Alioq̃n eẽt abſqꝫ vita
Sed nec aĩa eſſet tũc eiuſdem ſpẽi
ſicut pus. quippe nõ hr̃et aliud eẽ
⁊ viuere qꝫ habuit ab eterno in ar/
te diuina In quo eſſe ſicut ẽat ab
eťno anima q̃libet etiã damnata
vita diuia erat btitudo ſua Por/
ro corp⁹ humanũ nõ poſſet in glo/
ria repire aĩam ſuam ad ſui viuifi/
cationẽ formalẽ aut ſi poſſet iam
anima nõ eſſet perdita. qualit̃ ipe
loquit̃ Alie demũ ſeq̃rent̃ innume/
rabiles abſurditates. quas ꝓſeq̃
longũ eſſet Sed videbit̃ fortaſſis
pro iſta aſſertione facere illd̃ apl̃i
verbũ Qui adheret deo vn⁹ ſpſ ẽ

Et multa xp̃i dicta ſũt in hãc ſen/
tentiã imp̃cantis pꝛem. vt fideles
vnũ ſicut pater et filiꝰ ipſi ſũt vnũ
Quodũ vero certa eſt ſanctoꝝ pa/
trũ ſupꝫ his expoſitio dicentiũ illã
vnitatẽ nõ eſſe eſſentialẽ nec per p̃
ciſam ſil'itudinẽ ſed ſola ibi notat̃
aſſimilatio et participatio. queãd/
modũ dicit lucas ꝙ multitudinis
credentiũ erat coꝛ vnũ et aĩa vna
Et de duobus amicis itidem dici
vulgaris vſus habet Queãdmo/
dũ etiã carbo ignitus. ⁊ aer illumi/
natus vnũ appellant̃ cũ ſuo igne ⁊
lumine Hoc tropo ꝓbat boetius
oĩe bonũ eſſe deuꝫ iuxta illd̃ p̃s.
Ego dixi dij eſtis nõ quidẽ ꝑ veri/
tatẽ ⁊ vnitatẽ diuine eſſẽtie ⁊ locu/
tionẽ ꝓpꝛiam ſed participatiue et
aſſimilatiue imitatiue ⁊ nũcupati/
ue Qꝫ ſi auctoꝛ iſte pari mõ reſpõ/
deret ſe dc̃a ſua intellexiſſe de vni/
ficatione ſpũs cum deo. nõ contẽ/
do neqꝫ cõndico cõtra intentõem
ſed explicationẽ aliter ſonare non
dubito. qm̃ p̃terea nihil magnum
diceret de contemplantibus vltra
oĩes generaliter qui ſũt filij dei
per grãm adoptionis Miraberis
foꝛte pater in xp̃o dilectiſſime mi/
raberis hec audiẽs. quo pacto in
talem erroꝛẽ vel inſciciã vir tam
deuotus et inſtructus coꝛruẽit No/
li ſolũ mirari. ſed time et humiliter
ſapere iugiter ſtude. qñ audis nõ
iſtum tm̃modo ſed alios innume/
ros qui non parue videbant̃ ſan/
ctitatis circa veritatẽ deuiaſſe q̃ꝝ
aliquos ip̃e auctoꝛ iuſte repꝛehen/
dit in fine ſecũde partis qui blan/
diebãtur tamẽ ſibi de ſublimitate
contẽplationis legis. quemadmo/
dum pꝛobet eos a demonio meri/
diano fuiſſe ſeductos Erat aũt de
ſecta begardoꝝ. que olim per ec/
cleſiaſtica decreta dãnata ẽ Erat
ſicut eſtimo auctoꝛ iſte ꝓrimꝰ eoꝛũ
tempoꝛi. potuitqꝫ fieri vt contra
ſuam imaginationeꝫ de beatifica
viſiõe vel cõtemplatiua que foꝛte
tunc cõmunis ſibi erat cuꝫ multis
decretalis expꝛeſſa condita ſit. cõ/
ſtituens beatitudinem in duobus
actibus Preterea nõ eſt neceſſe vt
iudicetur fuiſſe pertinax hereticus
ante huiuſmodi determinationeꝫ
ſi tunc et poſtea ſemper paratus
erat audire eccleſiaꝫ. nũc vero ſe/
cus eſſet in alijs Poſtremo atten/
damus pꝛecoꝛ quo pacto ſibi ca/
uere habent omnes in ſacris lr̃is
non ſatis imbuti neqꝫ eruditi per
diuturnũ ac vehemens ſtudiũ vel
ne talibus tractatulis inſolitis ni/
mis adhereant q̃ꝫq̃ꝫ multa vera
ſint Non eniꝫ pſuadet demon fl̃a
ſine pmixtione veroꝛũ. ne ſubinde
p̃ſumãt ip̃i theologicas arduas
qꝫ materias nouis verbis ⁊ ꝓ ſua
eſtimatione affectione qꝫ repertis
pertractare Nobis eni ad certam
regulã loqui fas eſt inquit Augꝰ.
alioquin ſecus agentes facilẽ ad
p̃cipiciũ ſibi viã ſternũt Ad taliũ
itaqꝫ q̃ſtionũ determinationẽ aut
ad eas plane intelligẽdas vel ex/

plicandas non ſufficit ꝙ homo ſit
deuotus et ſit adeptus illam con
templationis ſpeciem ſanctiſſimā
prorſus et optimam que verſatur
in affectione ⁊ feruore charitatis
quando ſcilicet homo tranſit in
affectū cordis ad virtutes Hanc
enim ſpeciem ɔtemplationis adi/
piſci ⁊ condeſcendere fas habent
etiā ipe mulier cule et ydiote ſine
lrīs pſuppoſita fide ſimplici et ple
rūq; facilius q̄ viri magno inge/
nio et lrīs ſacris prediti qui in al/
tera cōtemplationis ſpecie longe
pcellunt. Hec aūt ſpēs altera ɔtē
plationis verſari ponit̄ in perſcru
tatione diuinaꝝ virtutū per quas
fides ſaluberrima ſicut ait Aug⁹.
gignitur. nutrit̄. defendit̄. robora/
tur Cū enī ſecari poſſint ab inuicē
he ɔtemplatiōis ſpecies ⁊ expien
tia doctrix eſt et hugo ſignificat
dicēs. ſepe amor intrat vbi cogni
tio foris ſtat Nullus tn̄ ꝓprio vo/
cabulo dici debet. cōtemplatiuus
vel ſapiens ⁊ pfectus theologus
qui pma ɔtemplationis ſpecie ca
ruerit Vult ergo aliquis eſſe ⁊ di
ci vere ſapiens habeat vtrāq; cō
templatiōis ſpeciē. illā videlʒ affe
ctus que ſaporē dat. et illā intelle/
ctus que ſcie luminoſitatē preſtat
vt cōſtituat̄ ſapiētia id eſt ſapida
ſciētia Cū ſi altera carendum eſſet
eligibilius iudicaret̄ cōicare in p/
ma q̄ in ſcda ſicut optabilius eſt
habere piū affectum humilē ⁊ de/
uotū ad deū q̄ intellectū frigidū

ſolo ſtudio illuminatum Scientia
quippe inflat intellige ſi ſola ē. cha
ritas edificat Nihilomin⁹ vbi de
veritate fidei querit̄ tradita in ſa/
cris ſcpturis magis interrogādi
cōſulendi q̄ ſūt theologi vigētes
in ɔtemplatione ſecūda q̄ idiote
pollentes in prima. ſecluſo in eis
patenti reuelatiōis miraculo ⁊ niſi
forte manifeſta eſſet in huiuſmodi
theologis deprauatio intellectus
et intolerabilis morū peruerſitas
que etiam mentiri quādoq; facit
non tantūmodo circa fidem ſʒ cir
ca morū principia vt apoſtolus ⁊
Ariſtotl. cuʒ experientia teſtantur
Modo adhuc ꝙ ſicut ex carentia
pij affectus ⁊ magis ex infectione
eius per vicia errant nōnunq̄; pe/
ritiſſimi in ſacris ſcripturis. exce/
cauit enim eos malicia eorum et
dati ſunt in reprobum ſenſum. ita
ex paruo lumine intellectus ⁊ par
ua logica prolabuntur quādoq;
in errorēs periculoſiſſimos illi qui
magnorū ſunt erga virtutes affe/
ctuum. quales apoſtolus notauit
habere zelum ſed non ſm ſcientiā
adeo vt ſi non humiliter ſapiant.
et niſi ſeſe contrahāt intra metas
ſue cognitionis nulli pertinacius
inueniunt̄ neq; abſurdius errorēs
confingere Propterea nō leuiter
ſcribere debēt vel docere. ſed nec
abſque cautela magna adheren/
dum eſt eis non preuia diſcuſſio/
ne diligenti et doctorum examina
tione. In talibus quippe plurima

ſepe repimus aut falſa aut male
explicata. ac ꝑinde multam erro
ris materiã pbentia ſimplicib⁹ q̄ꝫ
q̄ꝫ in mltis diuina altiſſima q̄ꝫ ſint
Inter tles ſcpturas narrant aliq̄
narratiões aut regule vel doctrne
particulares aliquoꝝ pr̄m veteꝝ
que magis admirãde q̄ꝫ imitãde
dicunt Queãdmodũ Jobs. q̄ cly
machus dicit ponit virtutes eſſe
impaſſibilitates et q̄daz valde au
ſtera ſuꝑ pñia et pccis Et . caſſia/
nus de libero arbitrio notat⁹. Et
alij alia parũ examinata ꝯ nimis
rigida tradũt q̄ cõis ſchola theo
logice veritatis merito nõ admit
tit aut reijcit Quãobrẽ bonuz eſt
mel cũ fauo . ſapoꝛ ſcꝫ deuotionis
cũ lumie eruditionis aut ſi alterũ
dũtaxat obtigerit . vtatur quilibꝫ
dono ſuo . ãbulet in vocatione ſua
abũdet in ſẽſu ſuo . et comedat mel
q̄ntũ ſatis eſt . nõ plus ſapiens q̄ꝫ
opoꝛtet Rectũ quidẽ verbũ enũci
at Oꝛati⁹ q̄d ab ipo poſtea Jẽo
nimo nõ longe a materia tradu/
ctum eſt Q̄d medicoꝛuz eſt ꝓmit
tunt medici tradũt fabꝛilia fabꝛi.
Cõfoꝛmiter ſatis ad illã logicoꝝ
maximã Vnicuiqꝫ in ſua arte pe
rito credendum eſt Bene vale pr̄
et frater in xp̄o apud quẽ tuaruz
me oꝛõnũ participẽ fac Amen

Explicit ep̄la Magr̄i Jobis Ger
ſon ad fratrẽ Bartholomeũ Car
thuſieñ de libꝛo Ruyſbꝛoich

Incipit libell⁹ fratris
Jobis de ſcoenhauia qui nititur
defendere quedã dicta fr̄is Job.
Ruyſbꝛoich ꝯtra Magr̄m Jobm
gerſon Cancellariũ pariſieñ

Quoniã quidam
doctoꝛ eximius pariſieñ
artis theologice q̄daz
dicta fr̄is Jobis de Ruyſbꝛoich
in libꝛo qui intitulatur de oꝛnatu
ſpiritualiũ nuptiarũ min⁹ iuſte vt
opinoꝛ calũniatur et reꝓbat aſſe/
rens doctrinã eiuſdẽ viri in q̄buſ/
daz paſſibus et ſpẽaliter in tertia
ꝑte p̄fati libꝛi eẽ erroneã a r̄gula
theologice veritatis ac traditiõe
ſcoꝝ pr̄m et doctoꝝ diſcrepantẽ.
⁊ ob hoc nõ eſſe recipiendã ⁊ abij
ciendã Idcirco vt v̄itas hui⁹ do/
ctrine quã a ſpũ ſc̄o arbitroꝛ efflu
xiſſe et emanaſſe . qui magr̄ eſt v̄i/
tatis ⁊ non erroꝛis . planius eluce
ſcat . inquantũ tenuitas mei inge/
nioli et exiguitas mee ſcientie ap
petãt . tria ꝑ oꝛdinez facẽ dei gr̄a
aſpirante attẽptabo Primo inten
tionẽ verboꝝ ſuoꝛũ q̄ntũ ad ea q̄
ibi arguũtur ⁊ rep̄hendunt ⁊ tan
q̄ꝫ erronea iudicantur explicabo.
ſc̄do q̄liter hec doctrina nõ ſit no
ua adinuẽtio et ſuꝑſticioſa . ſꝫ om/
nino ſentẽtijs noiatiſſimis docto/
rũ catholice fidei ꝯſona . et ipſoꝝ
auctre ꝯmendata et aꝓbata ꝓut
dñs dederit explanabo Et tertio
q̄liter rõnes obiecte minus effica/
ces ſũt nec p̄dictã doctrinã euacu
ant declarabo